

det er hans Mening, at naar Tiendehderne selv eie Tienden, og de altsaa føre denne Tiende med sig til den Kirke, hvortil de nu blive henviste, saa skulde de øvrige Ciere af den forrige Kirke ikke have nogen Godtgjørelse for denne Afgang. Det finder jeg ikke rigtigt. Naar der f. Ex. er en Kirke med 300 Tdr. tiendehende Hartkorn, som jeg, for at lette Spørgsmaalet, vil tænke mig eies af alle Tiendehderne selv, saa fordeles denne Kirkes Udgifter paa 300 Tdr. Hartkorn; men naar nu de 100 Tdr. Hartkorn lægges over fra denne Kirke til en anden, saa beholde de tilbageværende Tiendeiere deres egen Kirke med en meget forøget Udgift for hver. Tænke vi os, at de 200 Tdr. eiebes af een Mand og de 100 Tdr. af Tiendehderne, saa skulde den ene Mand betale $\frac{2}{3}$ af Kirkes Udgifter, og de, der eiede de 100 Tdr., $\frac{1}{3}$. Men gik disse bort fra Kirken uden Godtgjørelse, saa skulde den ene Mand selv betale alle dens Udgifter. Ligeledes, hvis det var Tiendehderne selv, der tillige vare Tiendeiere af de 200 Tdr. Hartkorn, der bleve tilbage, saa skulde de før kun bese $\frac{2}{3}$ af deres Kirkes Forøgenheder, nu derimod det Hele; de havde virkelig tabt ved, at de 100 Tdr. Hartkorn vare gaaede bort. For dette Tab burde de have Erstatning; jeg kan ikke indsee Andet. Dersom det var en ganske enkelt Mand, blev det endnu mere indlysende, hvor stort Tabet vilde være. Dette maa ogsaa tages i Betragtning; det Tab, som forvoldes herved, er meget større end det Tab, som forvoldes ved, at der paa den anden Side forbruges noget mere Vin og Brød. Den nye Kirke, de slutte sig til, faaer 100 Tdr. Hartkorn mere at fordele sine Udgifter paa, og den gamle Kirke, som de gaae fra, faaer 100 Tdr. mindre til at fordele sine Udgifter paa. De tilbageblivende Ciere af den gamle Kirke tabe betydeligt, og de, der før vare Ciere af den nye Kirke, vinde betydeligt. Det har staaet for den høitærede Minister, som om den nye Kirke var den Tabende og den gamle den Vindende ved, at de gik ud af den. Men det er ganske det Modsatte, naar de nemlig føre Kirketienden med sig, og dette bestyrker, at Sagen ikke er Noget, som Provsten i en Timestid eller to kan afgjøre sammen med Muurmesteren

og Tømmermesteren. § 39, som den staaer i Lovb. om Kirkesyn, kan efter min Overbeviisning paa ingen Maade antages, hvad enten Udvælgets Forslag vedtages eller ikke. Bliver derimod Udvælgets Paragraph antaget, kunde man maafee indføre Ændringer, skjøndt det endnu slet ikke staaer klart for mig, hvori de skulde bestaae. Hvad det angaaer, at vi have tilføiet: „med Afgang til Domstolene for den Kirkeier, som maatte ansee sig forurettet“, kan jeg ikke nægte, at det har forundret mig at høre den høitærede Ministers Udtalelse i denne Henseende. Han pleier ellers at stille sig paa et langt mere ideelt Standpunkt. Det syntes ham, at det vilde være en Fornedrelse for ham, at hans Resolutioner bleve indankede til Doms, først for Underdomstolen, saa for Overdomstolen, og endelig for Høiesteret, og han meente, at han derved kom til at sortere under Herredsfogden. Nei, han kom til at stille sig hen for en saare stor og vigtig Institution, den tredie Statsmagt. Der fandtes før den Bestemmelse, at Rangspersoner kunde strax kræve deres Sag indanket for Høiesteret. Denne latterlige, urimelige Bestemmelse er falden bort ved vor Grundlov. Ingen skal agte sig for høi til at stille sig ind for Underdomstolene. Den høitærede Minister vil i Sandhed heller ikke gjøre det; han stiller sig ind for det første Trin af den dømmende Magt, og den dømmende Magt har jo just disse 3 Trin, for at Alt skal blive fuldkommen og overveiet og retfærdig paa kjendt. Jeg føler derfor Erbødighed, naar jeg træder hen, hvor der holdes Thing, hvor der holdes Rettergang — jeg er en sjelden Gang kommen derind; jeg føler Erbødighed derfor, baade naar jeg kommer ind i den lille Thingstue, og naar jeg kommer ind i Høiesteretsalen; thi jeg staaer der for den dømmende Magt. Der kan Ingen, undtagen en Æneste i Landet, være for høi til at underkaste sig Domstolene.

**Ministeren for Kirke og Under-
viisningsvæsenet:** Jeg tror, at den
ærede Landstingsmand ikke har ganske klare
Forestillinger om Administrationens Forhold til
Domstolene. Søvrigt maa jeg bemærke, at jeg
dog er fri for Underretten med Hensyn til de
ministerielle Resolutioner; thi de gaae jo til